

Poštovani gospodine ministre, kako da kažem svojoj djeci?

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 17 Srpanj 2015 19:41 - Ažurirano Petak, 17 Srpanj 2015 20:06

Kada je prije pet godina otac moje djece, prestao plaćati alimentaciju, nisam mogla niti sanjati kako će izgledati moja višegodišnja borba. To je borba s vjetrenjačama, igra živaca, slamanje psihe i previše izgubljenog vremena. To je borba za egzistenciju moje djece, gdje su nažalost, moja i ostala djeca koja su u takvoj situaciji, samo brojevi na već prašnjavim fasciklima u nečijoj ladici.

Jer nikoga nije briga. Jer se gospodi u ministarskim foteljama, kao i onima u klimatiziranim sudnicama, s velikim plaćama, živo fućka za svu tu djecu.

Gospodo, moja i mnoga druga djeca nisu brojevi. Imate li srca? Imate li vi djecu?

Kada sam stekla pravnu mogućnost da neplaćanje alimentacije prijavim nadležnim institucijama, a to je bilo prije četiri godine, još sam vjerovala u njih. I vjerovala sam u pravdu. Sada, nakon više godina, mogu jedino konstatirati, kako institucije ništa ne rade za one, za koje bi najviše trebali. Za djecu.

Kada sam prijavila neplaćanje alimentacije, koje je u našoj državi kazneno djelo, prošlo je kratko vrijeme, do prvog pozivanja. Pojavila sam se i dala izjavu, predala sve dokaze i vjerovala kako će institucije biti na strani djece i kako će se slučaj rješavati po pravilu ažurnosti i prioriteta, jer bi takvi slučajevi povrede uzdržavanja djece, to i morali biti.

No, već u startu nastali su problemi. Trebalo je nekako uzeti njegovu izjavu. A tu dolazi do

Poštovani gospodine ministre, kako da kažem svojoj djeci?

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 17 Srpanj 2015 19:41 - Ažurirano Petak, 17 Srpanj 2015 20:06

izražaja sav nemar i nebriga sustava. Kako je moguće da gotovo godinu dana ne mogu naći nekoga i uzeti izjavu? Policija? Pravosuđe? Itko?

Svi njihovi izgovori, kako oni ne mogu ništa, jer takvi mijenjaju adrese svaki čas, kako bi izbjegli posljedice, potpuno su mi smiješni. Jedino ako me želite uvjeriti, kako su takvi neodgovorni roditelji, pametniji i lukaviji od naše policije i pravosuđa? Ako je tako, vama na sramotu.

Kada su ga ipak, slučajnim spletom okolnosti, nakon godinu dana, uspjeli naći i uzeti mu izjavu, moralo je proći još mnogo vremena, da se podigne optužnica, mada je slučaj bio jasan kao bijeli dan.

Ali to je sve bio samo početak. Na prvo ročište sam išla, gotovo dvije godine, od samog početka. Mnoga ročišta na kojima se nije pojavljivao, mnogo živaca i neprospavanih noći, mnogo stresa i čekanja. Previše čekanja...

Kada sam napokon dobila pravomoćnu presudu u kojoj se proglašava krivim i osuđuje ga se na deset mjeseci zatvora, uz uvjet od godine dana da plati sve zaostatke i svaki mjesec redovno plaća, mislila sam da se napokon, barem nazire kraj. Kraj agonije bez ikakvog smisla.

Jer zatvorska kazna, neće ništa značiti mojoj djeci. Ali, ja sam se samo željela prestati »vucarati« po sudnicama i ročištima.

I prošla je i godina dana. Pomislih tada kako je to gotova stvar i da ipak pravosuđe, bar nešto pokušava napraviti.

No, trebalo je još nekoliko mjeseci da uopće dobijem poziv za ročište. Opoziv uvjetne kazne, pisalo je.

On nije vratio svojoj djeci niti jedne kune, niti je plaćao mjesečne rate alimentacije.

Poštovani gospodine ministre, kako da kažem svojoj djeci?

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 17 Srpanj 2015 19:41 - Ažurirano Petak, 17 Srpanj 2015 20:06

Djecu nije vidio godinama, niti pitao za njih. (Kako ne bi bilo nikakve zabune i ciničnih komentara, ogorčenih samohranih očeva, kojima svaka čast, nije prestao kontaktirati s djecom, zato što mu ja to nisam dala, branila mu na bilo koji način ili manipulirala bilo čime.)

Bio je to isključivo njegov prestrašni izbor i odluka. Ne sjeti se niti njihovih rođendana, niti bi više prepoznao svoju djecu, kada bi ih slučajno sreo na cesti.

O tome kako je bilo i još uvijek je zbog toga mojim kćerima, ne želim javno pisati. Vjerojatno si svaki normalan i odgovoran roditelj, može to sam zamisliti.

No, preživjele smo i moje kćeri su sasvim normalna djeca, pozitivna, bez trauma, dobro odgojena i uspješna u školi. Tu mogu jako puno zahvaliti i svojim divnim roditeljima, koji su svo ovo vrijeme, bili uz moju djecu i mene.

Mama i tata, zahvalna sam vam do neba. I preko.

Sada radim, ali dugo vremena sam bila nezaposlena samohrana mama, s dvoje djece, bez alimentacije. Istina, država daje u takvim slučajevima, pomoć za uzdržavanje u visini pola presuđene alimentacije. Ali to traje tri godine. Nakon toga, tko živ, tko mrtav.

Koga je briga...

Da je do naše države, sva ta djeca, mogu i umrijeti od gladi. Nikoga ne bi bilo briga. A da ne govorim o potpuno slaboj brizi za djecu samohranih roditelja, u psihološkom smislu. Imam sreće što sam uz sebe imala divnu obitelj i prijatelje, ali znam da mnogi, nisu te sreće.

Održana su čak tri ročišta opoziva uvjetne osude, na kojima sam se pojavljivala samo ja.

Poštovani gospodine ministre, kako da kažem svojoj djeci?

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 17 Srpanj 2015 19:41 - Ažurirano Petak, 17 Srpanj 2015 20:06

Pisala sam ministarstvima, borila se na razne načine, kako bi se postupak ubrzao, no bez uspjeha.

Zadnje ročište, tj. izvanraspravno vijeće, održalo se sredinom lipnja ove godine.

I tada, kada je sve trebalo završiti, još jedan šok.

Promijenio se kazneni zakon dva tjedna prije ročišta.

Sjedila sam tamo i kao u magli slušala njihova objašnjenja, slušala sam sutkinju koja se ispričavala, gledala sam u njih, ne vjerujući svojim ušima i očima.

»Morate početi ispočetka« – čula sam jeku sutkinjinih riječi.

»Morate početi ispočetka«...

Što sam radila četiri godine? Gubila svoj život, svoje vrijeme, živce, snagu.

Gospodo, što ste vi radili četiri godine ? Ništa. Baš ništa.

Gospodine ministre, kako da to kažem svojim kćerima, od kojih je jedna uskoro srednjoškolka i gledala me pet godina kako se pokušavam izboriti za njena i sestrina temeljna ljudska prava.

Za njihovu egzistenciju.

Poštovani gospodine ministre, kako da kažem svojoj djeci?

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 17 Srpanj 2015 19:41 - Ažurirano Petak, 17 Srpanj 2015 20:06

Kako da im kažem, da ste promijenili zakon i da apsolutno sve što sam radila sve te godine, ne znači baš ništa? Da sve te godine, kao da su bačene u vjetar? Da nisu ništa značile.

Hoćete li im se vi ispričati? Trebali biste.

Mojoj i svoj drugoj djeci, koja su se našla u istoj ili sličnoj situaciji. A znam pouzdano da ih je mnogo.

Ne znam jeste li i vi otac, ali ako jeste roditelj, razmislite malo o tome. Ako možete razmišljati na taj način, što sumnjam. Jer vaša djeca i djeca vaših kolega i kolegica, imaju sve. Ništa im ne nedostaje.

I vi, kao i oni, ne možete niti zamisliti, kakav je osjećaj, kada vam nakon višegodišnje borbe za dječju egzistenciju, kažu kako se to ne računa. Kako morate iz početka...

Kakve ste to zakone donijeli, ja vas pitam?

Danas, kada sam nakon mjesec dana, smogla snage otići ponovo prijaviti neplaćanje alimentacije, danas znam, kako ću se boriti još nebrojeno mnogo godina. Gotovo da ste me slomili. I gospodinu, kojem sam dala izjavu, rekla sam otvoreno, kako je sve ovo, samo gubljenje vremena i kako sam potpuno razočarana našim pravosuđem.

Gospodin se čak složio sa mnom. Dakle, imate ljude koji rade za Vas, ali svoj posao, smatraju besmislenim.

Kada čitam ili gledam na televiziji, kako se bahato razbacujete parolama o uspješnosti našeg pravosudnog sustava, dođe mi mučnina.

Poštovani gospodine ministre, kako da kažem svojoj djeci?

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 17 Srpanj 2015 19:41 - Ažurirano Petak, 17 Srpanj 2015 20:06

A mene samo zanima, kako noću možete mirno spavati?

I kada ćete napokon u našoj državi, donijeti zaista zakone, kojima pokazujete da vam je stalo?

Kada će u našoj državi zavladati pravda? Kada će naše pravosuđe prestati biti sporo, inertno i potpuno nezainteresirano?

Nekada, u bivšoj državi, nismo smjeli govoriti javno. Danas, smijemo reći ili pisati praktički sve što nam padne na pamet. Mada nitko tko bi trebao, ne čuje.

Tako ovo pišem i ja. Ali ne više u nadi, da će ikoga ovo dirnuti ili potaknuti na razmišljanje. Nikako ne više u nadi, kako će ova moja ispovijest, išta promijeniti.

Ali govoriti i pisati moram. Jer smatram kako je šutnja najveće zlo. I kako nikada, ali baš nikada ne smijemo šutjeti i trpjeti nepravdu. Jer smo onda isti. Isti kao oni drugi.

I na kraju, pišem ovo u svoje ime, ali i u ime svih onih ostalih koji imaju istu ili sličnu priču.

A mnogi se boje reći. I odlučuju šutjeti. Boje se za radno mjesto, boje se kako će ih slomiti i ušutkati, boje se za svoju i egzistenciju svoje djece.

Previše sam suza isplakala na hodnicima i pred vratima suda u svojem gradu. Ne plačem više.

Ali ću govoriti i pisati o nepravdama, dok se nešto ne promijeni.

Poštovani gospodine ministre, kako da kažem svojoj djeci?

Autor Maja Geček-Jelić

Petak, 17 Srpanj 2015 19:41 - Ažurirano Petak, 17 Srpanj 2015 20:06

A promijeniti se mora hitno, bez odgode, bez izgovora.

Više ih ne želimo čuti.